

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **V. M.**, zastoupená JUDr. Miloslavem Krýslem, advokátem, se sídlem nám. Republiky 30, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2012, č. j. 16 Ad 37/2011 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2011, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla námitky a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2010, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná popsala způsob výpočtu výše starobního důchodu náležejícího žalobkyni a uvedla, že základní výměra stanovená podle zákona č. 100/1988, o sociálním zabezpečení, ve znění ke dni 31. 12. 1995 (dále jen „zákon č. 100/1988 Sb.“), je pro žalobkyni výhodnější, a to i po započtení doby studia „nepovinné“ deváté třídy ZDŠ v Rabí, proto žalobkyni v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění náleží starobní důchod vypočtený podle zákona č. 100/1988 Sb. Žalovaná

nepřijala argumentaci žalobkyně o tom, že jejímu spolužákovi byl starobní důchod navýšen, neboť se v případě spolužáka mohlo jednat o jiné okolnosti. K informacím poskytnutým svými zaměstnanci žalovaná konstatovala, že je vždy nutné přihlížet ke konkrétním okolnostem daného případu a že nelze tudíž plně vycházet z obecných informací.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou ze dne 28. 4. 2011, ve které tvrdila, že prokázala své tvrzení o absolvování tzv. nepovinné deváté třídy, což dle jejího názoru odůvodňuje navýšení jejího starobního důchodu. Žalobkyně dovozovala, že žalovaná nesprávně interpretuje ustanovení § 8, eventuálně ustanovení § 22 zákona (pravděpodobně zákon č. 100/1988 Sb.; poznámka Nejvyššího správního soudu), protože žalovaná z těchto ustanovení v případě žalobkyně dovozuje, že nelze započíst doby zaměstnání před dosažením 18 let věku, ačkoli v jiných případech (včetně spolužáků žalobkyně) postupuje odlišně. Žalobkyně se dále dovolávala stanoviska zaměstnance žalované pana JUDr. J. T.

[3] Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 11. 5. 2011, v němž uvedla, že žalobkyně pobírá starobní důchod od 11. 9. 2003. V případě žalobkyně byl v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění proveden výpočet podle zákona o důchodovém pojištění i podle zákona č. 100/1988 Sb., přičemž bylo zjištěno, že tento výpočet výše starobního důchodu je pro žalobkyni výhodnější. Dodatečný započet doby od 1. 9. 1960 do 31. 8. 1961 nemá na tento závěr vliv, protože žalobkyně měla velice nízké výdělky a nízký počet let zaměstnání. Zákon o důchodovém pojištění upravuje jiný způsob výpočtu výše starobního důchodu hodnotící oproti předcházející právní úpravě výrazněji právě tato kritéria, jež jsou splněna žalobkyní v nižší míře, tudíž je pro žalobkyni stále výhodnější výpočet výše starobního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb., ačkoli podle ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. je doba získaná pojištěncem do 18 let jeho věku bez vlivu na výši důchodu.

[4] Krajský soud v Plzni ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 16 Ad 37/2011 - 31 ze dne 4. 4. 2012, kterým žalobu zamítl. Krajský soud poukázal na znění ustanovení právních předpisů dopadajících na daný případ a uvedl, že ačkoli žalovaná započetla žalobkyni docházku do deváté třídy ZDŠ v Rabí, nemohlo dojít k navýšení pobíraného starobního důchodu, neboť právní úprava obsažená v zákoně č. 100/1988 Sb. to neumožňuje. Ze srovnávacího výpočtu přitom krajskému soudu vyplynulo, že pro žalobkyni je přesto výhodnější tento výpočet podle zákona č. 100/1988 Sb. Ohledně námitky žalobkyně dovolávající se navýšení starobních důchodů u jejich spolužáků krajský soud konstatoval, že by bylo potřeba provést důkladné srovnání, a to zejména délku doby pojištění, která u žalobkyně činí pouze 26 roků a 9 dní.

II. Kasační stížnost

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 16 Ad 37/2011 - 31 ze dne 4. 4. 2012 podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 3. 5. 2012, v níž se dovolávala kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdila, že prokázala své studium v tzv. „nepovinné“ deváté třídě na škole v obci Rabí a že

tudíž splnila podmínku pro navýšení jí pobíraného starobního důchodu. Žalovaná tuto dobu pouze započetla jako dobu pojištění, avšak nepřihlédla k ní při výpočtu výše starobního důchodu. Stěžovatelka dospěla k závěru, že bylo nesprávně interpretováno ustanovení § 8 zákona o důchodovém pojištění, resp. ustanovení § 22 zákona č. 100/1988 Sb. v tom směru, zda se jedná o ustanovení obecné anebo speciální. Postup žalované v daném případě považuje stěžovatelka za protiprávní a za nesouladný s rozhodovací praxí žalované, stejně jako s názorem jejího zaměstnance pana JUDr. J. T. Stěžovatelka tvrdila, že oprávněnost jejího nároku ji při jednání v dané věci potvrdily i další zaměstnankyně žalované paní P., paní J. Stěžovatelka svůj názor odůvodňující navýšení starobního důchodu dále opírala o zákon č. 306/2008 Sb.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřila v podání ze dne 30. 5. 2012, ve kterém uvedla, že stížnostní argumentace stěžovatelky dle názoru žalované v rozporu s ustanovením § 103 s. ř. s. nesměřuje vůči rozhodnutí krajského soudu. Rozsudek krajského soudu považuje žalovaná za správný, přičemž stěžovatelka se s tam uvedenou argumentací jakkoli nevypořádává. K věci samé žalovaná uvedla, že ačkoli je starobní důchod přiznán stěžovatelce dle zákona o důchodovém pojištění, je pro stěžovatelku při výpočtu této důchodové dávky výhodnější předchozí právní úprava, která neumožňuje zohlednit dobu studia stěžovatelky před jejím 18 rokem věku. K údajným sdělením zaměstnanců žalované ohledně oprávněnosti nároku stěžovatelky žalovaná uvedla, že pokud jim stěžovatelka sdělila obecné údaje, je možno souhlasit s tím, že by bylo možné o navýšení pobíraného starobního důchodu uvažovat. Žalovaná však zdůrazňuje, že vždy je nutné posuzovat konkrétní okolnosti daného případu, které dokládají, že postup žalované byl správný. Dle žalované ze stejného důvodu rovněž nelze automaticky zohlednit výši starobních důchodů pobíraných spolužáky stěžovatelky, neboť u nich mohla být výše starobního důchodu vypočítána zcela dle zákona o důchodovém pojištění.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ačkoli se stěžovatelka dovolávala stížnostních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47. Stěžovatelka totiž podle názoru Nejvyššího správního soudu pouze tvrdila uplatnění stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale neuvedla žádnou argumentaci dovozující nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu ve smyslu tohoto zákonného ustanovení. K tomu Nejvyšší správní soud dále uvádí, že ke stížnostnímu důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., přičemž v posuzovaném případě neshledal naplnění tohoto stížnostního důvodu.

[9] Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b)

s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

[11] Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je naplněn, pokud skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru; skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Dále je tento důvod naplněn, pokud intenzita porušení řízení při zjišťování skutkové podstaty před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. V neposlední řadě bude kasační stížnost podle tohoto ustanovení úspěšná, pokud je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, kterou je nutné posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétnímu textu správního rozhodnutí.

[12] Poukazuje-li stěžovatelka na to, že prokázala své tvrzení o tom, že absolvovala devátou třídu ZDŠ v Rabí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, zda stěžovatelka tuto skutečnost prokázala, neboť sama žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že započetla období od 1. 9. 1960 do 31. 8. 1961 jako dobu pojištění ve III. kategorii. Rovněž krajský soud z této skutečnosti vycházel a učinil příslušné právní závěry. Podle Nejvyššího správního soudu proto nelze tvrdit, že by žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci a že by proto byl naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[13] Mezi stěžovatelkou a žalovanou je však sporný právní výklad důsledků této prokázané skutečnosti na výši starobního důchodu. Stěžovatelka napadala závěr, že tato dodatečně započtená doba nemá vliv na výši starobního důchodu a dále nesprávnou interpretaci § 8 zákona o důchodovém pojištění (správně ustanovení § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., poznámka Nejvyššího správního soudu), resp. ustanovení § 22 téhož zákona.

[14] Obecně Nejvyšší správní soud poukazuje na konstrukci předpisů o důchodovém pojištění (zabezpečení), které určité doby staví naroveň dobám zaměstnání (dobám pojištění); obvyklé je, že tyto doby, kdy pojištěnec nepracoval a neodváděl pojistné na důchodové zabezpečení (či příslušné daně) jsou - z hlediska jejich významu uznaného zákonodárcem - pro účely vzniku nároku na důchod kladeny na roveň dobám zaměstnání (pro vznik nároku na důchod se vyžaduje určitý počet let doby zaměstnání (pojištění)), pro účely výpočtu výše důchodu však s takovými dobami není pravidelně zacházeno stejně jako s dobami zaměstnání (pojištění), za které bylo odvedeno pojistné anebo v minulosti

příslušný daňový odvod; tyto doby nejsou ve výši důchodu obvykle započítávány zcela rovnocenně, anebo mají odlišný režim podle věku, kdy byly získány. To je i případ studia po skončení povinné školní docházky; tato doba je podle § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb. považována za dobu zaměstnání. Je evidentní, že docházka do 9. třídy základní školy na přelomu 50. a 60. let nebyla studiem po skončení povinné školní docházky. Nejvyšší správní soud se možností hodnotit docházku do 9. třídy základní školy v letech 1959 až 1961 podrobně zaobíral ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2007, č. j. 6 Ads 99/2006 - 60, v němž dovodil, že tato doba pro účely důchodového pojištění není dobou hodnotitelnou. Jestliže žalovaná v důsledku nějakých postupů ležících mimo výklad zákona podaný Nejvyšším správním soudem hodnotí docházku do 9. třídy základní školy jako dobu studia na střední škole, činí tak na vlastní odpovědnost z hlediska právního i dopadů na státní rozpočet. Činí-li tak, musí tak ovšem činit z hlediska správní praxe zcela rovnocenně vůči všem osobám, které takovouto dobu prokazují.

[15] Pokud žalovaná na základě soudu neznámého opatření uznává všem žadatelům o důchod, kteří v uvedených letech absolvovali 9. třídu základní školy, tuto dobu jako dobu studia po skončení povinné školní docházky, pak pro určení výše důchodu musí s touto dobou zacházet jako s kteroukoli jinou dobou zaměstnání získanou před rokem 1996 do 18 let věku. Doba zaměstnání (pojištění) získaná do 18 let věku má pro výši důchodu odlišný režim podle zákona o důchodovém pojištění a podle zákona č. 100/1988 Sb. S ohledem na ustanovení § 71 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění bylo třeba ve stěžovatelčině případě porovnat výši důchodu vypočtenou podle zákona o důchodovém pojištění a podle zákona č. 100/1988 Sb., a přiznat důchod vyšší.

[16] Podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. základní výměra starobního důchodu činí
a) 60 % průměrného měsíčního výdělku, byl-li občan zaměstnán
1. nejméně 20 roků v zaměstnání I. pracovní kategorie,
2. nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a),
3. nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b), jestliže byl z tohoto zaměstnání převeden nebo uvolněn z důvodů uvedených v § 12 odst. 3 písm. d) a e), nebo
4. nejméně 10 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), pokud toto zaměstnání bylo vykonáváno v uranových dolech,
b) 55 % průměrného měsíčního výdělku, byl-li občan zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání II. pracovní kategorie, nebo
c) 50 % průměrného měsíčního výdělku.

[17] Podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. k základní výměře se přičítají občanům uvedeným v odstavci 1 písm. a) a b) od 21. roku zaměstnání a ostatním občanům od 26. roku zaměstnání za každý rok zaměstnání
I. pracovní kategorie 2 %,
II. pracovní kategorie 1,5 % a
III. pracovní kategorie 1 %
průměrného měsíčního výdělku.

[18] Podle ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. pro zvýšení podle odstavce 2 se hodnotí jen doba zaměstnání po dosažení věku 18 let do vzniku nároku na starobní důchod.

[19] Z konstrukce výpočtu výše starobního důchodu podle ustanovení § 22 zákona č. 100/1988 Sb., jehož aplikaci z důvodu jeho výhodnosti pro stěžovatelku na základě ustanovení § 71 zákona o důchodovém pojištění stěžovatelka kasační stížností rovněž nerozporovala, vyplývá, že základní výměra se skládá ze dvou částí – z „pevné procentní částky" průměrného měsíčního výdělku vypočtené podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. a z „navýšení" podle počtu odpracovaných let v příslušné pracovní kategorii v souladu s ustanovením § 22 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. Aplikaci ustanovení o „navýšení" základní výměry však výrazně limituje ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., které dovoluje přihlédnout pouze k dobám zaměstnání získaných po 18. roku do doby vzniku nároku na starobní důchod. Žalovaná i krajský soud proto správně nezohlednily stěžovatelčinu dobu „studia nepovinné" deváté třídy ZDŠ v Rabí pro výpočet výše starobního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb., neboť stěžovatelka toto „studium" absolvovala před 18. rokem svého života.

[20] Dobami zaměstnání ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb. je doba studia po skončení povinné školní docházky (ohledně možnosti započtení studia „nepovinné" deváté třídy ZDŠ srov. výše); toto ustanovení cit. zákona řeší pouze otázku definice dob zaměstnání. Problematika výpočtu výše starobního důchodu je však od definice určité doby jako doby zaměstnání věcí odlišnou. Mezi ustanoveními § 8 a 22 zákona č. 100/1988 Sb. proto není vztah obecného a speciálního, jak dovozuje stěžovatelka ve své kasační stížnosti, nýbrž tato ustanovení řeší odlišné problematiky, byť na sebe úzce navazující, a to definice doby zaměstnání a výpočet výše starobního důchodu. Jak shora Nejvyšší správní soud upozornil, v důchodovém pojištění existence získání určité doby zaměstnání (pojištění) může mít odlišný dopad pro vznik nároku na dávku a odlišný vliv na její výši. Ne každá doba je pro výši důchodu hodnocena rovnocenně.

[21] V případě výpočtu výše starobního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. zákonodárce vycházel nejen z principu potřebnosti, nýbrž i z principu zásluhovosti; tedy z toho, kdo a jak se svým vlastním přičiněním po dobu své aktivní pracovní kariéry prostřednictvím placení daní a příslušných příspěvků zasloužil o finanční prostředky, které byly a jsou průběžně používány na výplatu dávek důchodového pojištění. Jeví se obecně dosti absurdním ve výši důchodu hodnotit docházku do základní školy – takový přístup patrně nelze najít v žádném jiném důchodovém systému Evropy ani ostatního světa. Příprava na povolání studiem po skončení povinné školní docházky se vždy v důchodových systémech na území našeho státu nějakým způsobem hodnotila, ale s výraznými omezeními (nehodnotila se například celá délka studia, byl omezen zápočet pro výši důchodu), od 1. 1. 2010 se již pro nárok na starobní důchod ani pro jeho výši vůbec nehodnotí (zákon č. 306/2008 Sb.).

[22] Pro úplnost je možno dodat, že k totožnému závěru ohledně nemožnosti zohlednit doby zaměstnání získané do 18 let věku ve výši důchodu stanovené podle zákona č. 100/1988 Sb. dospěl Nejvyšší správní soud už v minulosti, a to v rozsudku č. j. 6 Ads 108/2006 - 52 ze dne 17. 4. 2008 (dostupný na www.nssoud.cz). Výše stěžovatelčina

důchodu je ovlivněna minimální potřebnou dobou pojištění a dále – jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu – minimálními vyměřovacími základy pro odvod pojistného v rozhodném období.

[23] Pokud jde o tvrzenou rozpornou správní praxi žalované, Nejvyšší správní soud by se touto námitkou mohl zaobírat v případě, že by stěžovatelka uvedla konkrétní skutečnosti (a to již v řízení před krajským soudem), které by takové tvrzení podporovaly. Obecně - jak shora uvedeno – je nepřípustné, aby žalovaná za stejných skutkových okolností postupovala odlišně, tzn., aby některým žadatelům o zvýšení důchodu 9. třídu základní školy podle zákona č. 100/1988 Sb. ve výši důchodu zohlednila (neboť všichni tuto dobu získali před 18. rokem věku). Jinou otázkou je, že některým takovým žadatelům bylo výhodnější důchod vypočítat podle zákona o důchodovém pojištění. Bez konkretizace ovšem taková námitka nemůže u soudu obstát, neboť soud není oprávněn ani povinen revidovat například všechny spisy o starobních důchodech stěžovatelčiných spolužáků z 9. třídy. V jiných případech, které stěžovatelka blíže ji nespecifikovala, a Nejvyšší správní soud tudíž nemá možnost se k nim konkrétněji vyjádřit, proto není vyloučeno, aby u dotčených osob bylo při výpočtu výše starobního důchodu postupováno podle jiných ustanovení právních předpisů, zejm. podle zákona o důchodovém pojištění. Stěžovatelka totiž přehlíží skutečnost, že v důsledku jejích nepatrných vyměřovacích základů je pro ni i po započtení doby studia „nepovinné“ deváté třídy ZDŠ v Rabí (k oprávněnosti tohoto zápočtu srov. výše) výhodnější postupovat při výpočtu výše starobního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb., který vylučuje zvýšení základní výměry důchodu za doby zaměstnání získané před dosažením 18. roku věku, jak bylo výše vysvětleno.

[24] Dovolává-li se stěžovatelka zákona č. 306/2008 Sb., Nejvyšší správní soud musel tuto argumentaci jako nepřípustnou odmítnout ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť tuto argumentaci řádně neuplatnila v řízení před krajským soudem; nadto ovšem není jasné, čeho konkrétně se stěžovatelka z této novelizace zákona o důchodovém pojištění vlastně dovolává.

[25] Ze všech shora podaných důvodů není stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn.

[26] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaná měla ve věci úspěch, podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. však správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče nelze přiznat právo na náhradu řízení, na které by měl jinak nárok podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu